

MEMURLAR HANGİ SINIFTAN?

Aydınlık Gazetesi, 19 Ekim 2015

Yıldırım Koç

Türkiye’de günümüzde sınıf mücadelesinin hızla geliştiği koşullarda hâlâ bir konuda kafa karışıklığı devam ediyor.

Toplum sınıflara ayrılmıştır. Bu ayırmda temel kıstas, kişilerin üretim araçları mülkiyetiyle ilişkileridir.

İnsanın sınıfını, kendisini nasıl gördüğü veya sınıfının bilincinde olup olmadığı değil, bu nesnel konumu belirler. Geçimini sağlamak için sınıfına ihtiyaç duyduğunda da akli başına gelir ve sınıf bilincine kavuşur.

Günümüzde nüfusun yaklaşık yüzde 70’ini oluşturan bir kitle, yaşamını işgücü satarak elde ettiği ücret, maaş, aylıkla sürdürmektedir. Bu büyük kitle, işçi, memur, sözleşmeli personel veya geçici personel adları altında çalıştırılmaktadır. Bunların tümü, “işçi sınıfı”dır.

Ancak yaşamını işgücü satışıyla sürdürebilen insanların önemli bir bölümü, kendisini “işçi” olarak kabul etmemektedir; kendisini mesleği veya bağlı bulunduğu kanunla tanımlamaktadır. Mühendistir, öğretmendir, memurdur, sözleşmeli personeldir. Hatta, kendisine “işçi” dendiğinde bunu hakaret veya aşağılama olarak algılayan birçok ücretliyle karşılaşabilirsiniz.

Birçok kişinin kafasında da “işçi” dendiğinde “bedenen çalışanlar” vardır.

Halbuki tarihimizde iki önemli kişi, bir asır önce, bu konuda doğru bir yaklaşım içindeydi.

ZİYA GÖKALP

Ziya Gökalp 1909 yılında Diyarbakır’da çıkardığı Peyman Gazetesi’nin 3. sayısında “Ağa Kimdir?” başlıklı şiirinde şunları söylüyordu:

“Hürriyetten evvel beylik, ağalık/Zorbalara olmuş idi arpalık.

“Tarlalarda alın teri dökenler/Zorbalara kulluk eder, dayak yer.

“Köpeklerden daha sefil yaşardı/ Şimdi artık o zulümler kalmadı.

“Şimdi hizmet edenlerdir ağamız/ Şu kadar ki çalışanlar yalnız

“Ameleler değil, zihin yoranlar/ Öğüt veren, yol gösteren insanlar.

“Hekimler de vâizler de rençberdir/ Kimi bize şifa, kimi ruh verir.

“İşlerini doğru gören memurlar/ Memleketin rahatını hazırlar.

“Millet için çektikleri emekle/Onlar dahi sayılırlar amele.

ETHEM NEJAT

Türkiye Komünist Fırkası’nın kurucularından ve 28/29 Ocak 1921 günü katledilen Ethem Nejat, 1919/1920 yıllarında yayınlanan "Darülmualiminli Gençlere" yazısında, öğretmenlerin sınıfsal özelliğini şöyle ön plana çıkarıyordu (“Darülmualimin” 1848’de Sultan Mecit döneminde İstanbul’da Fatih civarında kurulmuş bulunan erkek öğretmen okulu):

"Darülmualimin’li genç! Sen kendin çok iyi biliyorsun ki sen proleter evlâdısın.

"Baban nasıl kolunun kuvvetiyle çalışıyor ise, sen de günde on onbeş saat kafanı yorarak, beynini çatlatarak çalışacaksın. Bugün daha pek genç ve mektep talebesi isen, yarın bugünkü tarzı hükümetin muhakir gördüğü bir iptidai mektebin mürebbisi olacaksın. Ve muallimlerin çektiği azabı, açlığı çekmeye ve mektebin ve talebelerle devletluların mektebi yanında hakir kalmaya mahkûm olacaksın.

"O halde ey genç! Ey yarının mürebbisi! Şimdiden menfaatini bil! Sen gündelikle çalışan işçiden başka bir şey değilsin! Koluyla çalışan, uzvi faaliyetini bir lokma yiyeceğe hasreden, bu haksız ve hain cemiyet içinde ilimden, fenden hisse ve kismet alamayan biçare işçi gençler ile bir sırada, bir halde, bir endişede olduğunu idrak et. Onlarla elele ver, ‘yevm-i cedit, rızkı cedit’ (yeni gün, yeni azık, Y.K.) yaşayan sınıfın gençleri, çocuklarıyla birlikte çalış, yarının inkılâp hazırlıkların yap!"

Memurlar da işçi sınıfının bir parçasıdır ve artacak sorunlarını, ancak işçi sınıfının bir parçası olarak mücadeleye girdiklerinde çözebileceklerdir. Geçinebilmek için işçi sınıfına ihtiyaç duydukça, sınıf bilincine kavuşacaklardır.